

132962
ΝΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

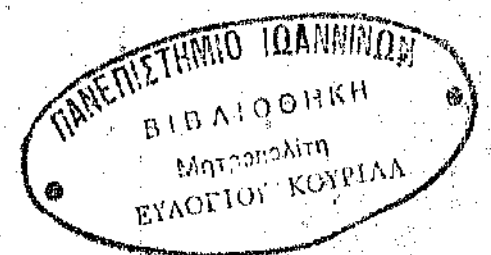
1891—1892.

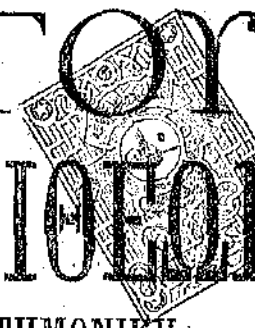
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Ι. ΦΟΥΡΤΥΡΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑΙ

ΔΙΕΥΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει (Ἰούλιος) 40-20-10
Ἐν ταῖς Ἑσπερίαις 10-10
Ἐν Ἰλλυρίᾳ, Ἀλβανίᾳ καὶ Ἑλ-
λίδι 40-20-10
Ἐν Ἀυστρίᾳ 10-10
Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡμετέρῃ 20-10

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑΙ

ΔΙΕΥΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει (Ἰούλιος) 40-20-10
Ἐν ταῖς Ἑσπερίαις 10-10
Ἐν Ἰλλυρίᾳ, Ἀλβανίᾳ καὶ Ἑλ-
λίδι 40-20-10
Ἐν Ἀυστρίᾳ 10-10
Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡμετέρῃ 20-10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐνέκδοτον Κουρτίου) Ἡ Ἑλλή-
νικὴ Ἱστορία (Μεταφρασμένη ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).—Δύο
λίξεις πρὸς τὴν ἀποδοτικὴν τῶν ὀχλῶν νεολογίων.—Ἀπό-
ψημα ἐκ τοῦ Ζ. τῆς Ἰλιάδος.—Ποικίλα.—Τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ
Μετέωρα.—Νομισματικά (ἀνέκδοτα ἡπειρωτικὰ νομίσματα ρο-
μαϊκῆς ἐποχῆς).—Ἡ Γροιλανδία.—Τὸ Ἀεροπλάνον.—Διακοπὴ
λαμπρῶν ὀνείρων.—Ὁ φίλος τῆς βασιλίδος (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὴν γενικὴν ἐν Εὐρώπῃ προσοχὴν ἀκολουθεῖ ἀ-
ποροφῶσα ἡ ἐπικειμένη ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπουρ-
γικὴ ἀλλαγὴ ἐπὶ τῇ δυσμενεῖ τῷ συντηρητικῷ κόμματι
ἀποτελέσματι τῶν γενικῶν ἐκλογῶν, αἵτινες νῦν μὲν δὲν
παρέχουσιν ὁμογενὴ πλειονοψηφίαν τῷ γνησίῳ ἡγέτῃ
τῶν φιλελευθέρων, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἐκασφαλίζουνσιν
αὐτῷ ἀρκούσαν πλειονοψηφίαν ὥπως κρατήσῃ τὰς ἡνίας
τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ κράτους καὶ αἰσίως διεξαγάγῃ
τὴν πραγματώσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν πολυσυζητηθέντων αὐ-
τοῦ σχεδίων ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ βασι-
λείου. Ἡ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἔλευσις τοῦ φιλελευθέρου
κόμματος οὐχὶ ἐκ τῶν ἐπικουσιῶν τυγχάνει γεγονότων
καὶ δικαίως σίμπας ὃ ἐν τῇ Δύσει πολιτικὸς κόσμος ἀ-
γωνίζεται νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ σχέδια τοῦ πολιοῦ ὑλοτό-
μου τοῦ Χάρθαρδεν καὶ διότι τινες αἱ συνέπειαι τῆς ἐν
Ἀγγλίᾳ κυβερνητικῆς ἀλλαγῆς, τῆς μεγάλως βαρυνού-
σης ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τῆς ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῆς καὶ
συνεπαγομένης μετάθεσιν τῶν περσῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ
ζατρικίου. Καὶ ἀληθῶς, βαθὲς ἐξετάζοντες τὰ πολιτικὰ
φρονήματα τῶν δύο ἰδυόντων ἐν Ἀγγλίᾳ κομμάτων, ἀ-
νευρίσκομεν ὅτι τὸ μὲν συντηρητικὸν διὰ τῆς ἀνχιστρόφου
αὐτοῦ πολιτικῆς ἀνεστάσεως τὴν κρατοῦσαν ἐν Εὐρώπῃ
τάξιν καὶ προὔκალεσε μεγάλῃ ἐν τῇ Δύσει ἀλλοίωσιν
σχέσεων, τὸ δὲ φιλελευθέρων ἐπειράθη νὰ ἐπουλώσῃ τὰς
διανοιγείας πλὴγῆς εἰς τὴν Δύσιν καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ
τὴν προτέραν ἰσχυρίαν καὶ τάξιν. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐκ-
πηγάζει οὐ μόνον ἐν τῶν τελευταίων ἐκλογικῶν δημη-
γοριῶν τοῦ γνησιοῦ τῶν φιλελευθέρων ἡγέτου, εἰπόντος
ὅτι τὸ συντηρητικὸν κόμμα ἐσήμεν ἐν Εὐρώπῃ τὸν
πόλεμον, τὸ δὲ φιλελευθέρων τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ ἐξ
αὐτῶν τῶν διαδραματισθέντων κατὰ τὴν τελευταίαν δε-

καπενταετίαν. Ὁ λόρδος Δισραέλις, τὴν ἀρχὴν παρα-
λαμβάνων τῷ 1874 ἀπὸ τοῦ διευθύναντος τὰ τῆς χώρας
αὐτοῦ ἐπὶ ἑξατίαν, παρείχε διὰ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ
ἀφορμὴν εἰς τὴν δεινῶσιν τῆς ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ
καταστάσεως καὶ προὔκλει τὴν ἀνέλιξιν τοῦ μεγάλου
δράματος, ὅπερ κατέληγεν εἰς τὸ βερολίνειον συνέδριον
καὶ εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον ἀναστάσεσιν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ζι-
τρκίου διὰ τῆς δημιουργίας δεινῆς πραγμάτων κατα-
στάσεως, συνεπαγαγούσης τὴν μετὰ ἑτος περιλάλητον
συνέντευξιν τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ καὶ τοῦ κόμητος
Ἀνδρᾶσσον, ἐξ ἧς ἀπέρρευσεν ἡ αὐστρουγγικὴ συμμα-
χία, ἡ μετὰ τριετίαν ἐνισχυθεῖσα διὰ τῆς εἰς αὐτὴν
προσχωρήσεως τῆς Ἰταλίας. Τὴν κορωνίδα δὲ τῆς τοι-
αύτης τῶν πραγμάτων δεινώσεως ἐπέθηκε τὸ πραξικό-
πημα τῆς 918 σепτεμβρίου, ὅπερ ἐκθρασθὲν ὑπὸ τοῦ
μαρκισίου Σαλισβουρή, πιστοῦ ὄντως μαθητοῦ τοῦ
βίκονοσφιλδ, διὰ σπονδῶν καμπανίτου ἐν τῷ συμποσίῳ
τοῦ λόρδου διμάρχου, συνετάρατε τὴν Εὐρώπην καὶ
ἐπὶ μᾶλλον ἐδείνου τὴν ἡδὴ ἀνύποιστον κατάστασιν.
Ἀλλὰ πρὸς τοῖς γεγονόσι τούτοις, τοῖς σχετιζομένοις
πρὸς τὴν γενικὴν τῆς Εὐρώπης πολιτείαν τὸ συντηρητι-
κὸν κόμμα μετῆλθεν ἐν τισι ζητήμασι πολιτικῶν, τὰ μέγ-
ιστα ἐπιδρῶσαν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν
ἀμεσώτερον ἐνδιαφερομένων δυνάμεων εἰς τὰ ζητήματα
ταῦτα. Καὶ ἐνθεν μὲν τὸ αἰγυπτιακὸν ζήτημα καὶ τὸ τῆς
ἀλβανίας ἐν τῇ Βεργίᾳ πόρθμῳ ἐπέδρα δεινῶς ἐπὶ τῶν
γαλλοαγγλικῶν σχέσεων, ἐνθεν δὲ τὸ ἀφγανικὸν προὔ-
κλει δυσανεστίας τῇ Ρωσίᾳ καὶ ἐξώθει αὐτὴν εἰς ἀν-
τειδίκασιν ἐπὶ τῇ ἐν τῷ βουλγαρικῷ ζητήματι πολιτείᾳ
τοῦ λόρδου Σαλισβουρή, ἐνθεν δὲ τὸ μαρσικινὸν ἐδεί-
νου τὰς πρὸς τὴν Ἰσπανίαν καὶ αὐτὴν τὴν Γαλλίαν σχέ-
σεις καὶ τέλος τὸ τῆς Νεογείου παρείχε ἀφορμὴν εἰς
μεγάλῃ μῆνιν καὶ ἀγανάκτησιν τῶν ἐν Οὐάσιγκτων.
Πάντα ταῦτα βαρεῖαν ἀποτελοῦσι κληρονομίαν τῷ φι-
λελευθέρῳ κόμματι, ὅπερ, ἐπὶ εἰρηνικῇ πολιτικῇ διακρι-
νόμενον καὶ περιοριζόμενον εἰς τὸν κύκλον τῶν καθα-
ρῶς ἀγγλικῶν συμφερόντων, ἀγωνισθῆσεται νὰ ἐξοικο-
νομήσῃ τὰ πράγματα κατὰ τρόπον εὐάρεστον καὶ νὰ με-
ταβάλλῃ τὴν νῦν πρὸς τὴν μεγάλῃν Βρετανίαν δυσανέ-
σκεϊαν εἰς εὐμένειαν καὶ συμπάθειαν. Ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν
ἐποψὴν τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἢ τῆς φιλελευθέρως
Ἀγγλίας πολιτικῇ κέκτιται ἰδιόζουσαν σημασίαν, ὥς
τοῦτο τεκμηριώσεται καὶ ἐκ τῆς γλώσσης τῶν κυριωτέ-
ρων ὀργάνων τοῦ τριπλοῦ συνδέσμου, ἀγωνιζομένων νὰ
πείσωσι τοὺς δειλόμενους περὶ τοῦ ὅτι καὶ ἐπὶ Γαλλοῦ.

νος ή εξωτερική πολιτική της 'Αγγλίας θα διατελέσει ή αυτή οία και επί του προκατόχου. 'Αντίμας όμως έχεσαν οι βουλευτές της τριπλής συμμαχίας και αναμνησθήσαν τον περίπυστον προς την Αυστρίαν. «'Απεχε τας χείρας». Μάλλον πολυσήμαντος ή εις την έξουσίαν άνοδος του κ. Γλάδστοντος είναι υπό την εποψιν των μικροτέρων λαών της Εγγύους, ως τουτο τεκμηριούται εκ των αποτελεσμάτων της πολιτικής του κ. Γλάδστοντος μετά την εις την έξουσίαν άνοδον τῷ 1880 οτε επέβαλλε τῇ πατρίδι αὐτοῦ την ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τοὺς εἰρημίζοντας λαοὺς ὑποσχέσεων τῶν συντηρητικῶν καὶ προῦκάλει τὴν συγκρότησιν τῶν γνωστῶν συνασκέσεων, ὧν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἐλλανοτομικῶν μεθρῶν καὶ τῶν μαυροδουνητικῶν. Ταῦτα ἀναπολοῦντες οἱ λαοὶ οὗτοι, μετὰ μείζονος ἢ οἱ κορυφαῖοι τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἀπεκδέχονται χαρᾶς τὴν εἰς τὴν έξουσίαν άνοδον τοῦ γηραιοῦ ἡγέτου τῶν φιλελευθέρων, ἥκιστα ὑπολειπομένου τοῦ δεμνίστου Κάννινγκ, ὅστις τὰ φρονήματα αὐτοῦ μεταβάλλων κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου ἐπὶ λάβρος ἀντεπεξήρχετο κατὰ τὸν διαβουλίον τῆς Λαυδάχης καὶ τὴν ψωνὴν ἦσαν ὑπὲρ τῶν λαβόντων ὡς ἐμβόλιον τὸ ἀμύνεσθαι περὶ πάτνης.

Ἐκ τῶν κατὰ τόπους δὲ κυριωτέρων ζητημάτων οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἔχουσι τὰς δημοτικὰς αὐτοῦ ἐκλογάς, τὰς διεξαγομένας τῇ προσεχεῖ κυριακῇ καὶ τὰς ἐπισπωμένας ἀρκοῦντος τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Παρισίοις, καίτοι οὐδεμία ὑπόκειται ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἔσται εὐάρεστον τῷ δημοκρατικῷ κόμματι, ἅπερ ἐκ τῶν 1400 καὶ ἐπέκεινα μεθρῶν ἔχει νῦν ὑπὲρ τὰς 900. Προσέτι εὐάρεστον ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περὶ τὸν κ. Καρνὸ ἡ εὐμενὲς πολιτεία τοῦ Πάπα, ἡ προκαλέσασα τὴν δυσἀρεσκίαν τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν ἐν Φολκεστέον λόγων τοῦ κόμματος τῶν Παρισίων, ὑποδείξιντος ὅτι τὸ κόμμα αὐτοῦ δὲν ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν διεξαγομένων ὑπὲρ τοῦ νῦν κρατοῦντος ἐν τῇ χώρᾳ κυβερνητικοῦ συστήματος ἐνεργειῶν. Τὸ μόνον δυσάρεστον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν τῆς Γαλλίας ἐσωτερικῶν εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ὑπόκωφος ἐνέργεια τῶν ριζοσπαστικῶν, ἡ κατατείνουσα εἰς τὸν καταρτισμὸν ὑπουργείου ὑπὸ τῶν κ. Φλοκέ. Τὴν μὴν τῶν ἀπαδῶν τοῦ κ. Κλεμανσώ ἐξῆλθεν ἡ φήμη ὅτι ὁ κ. Φρεσινέ, ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, ἀποκλίνει εἰς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ πρώην συναδέλφου του κ. Κωνστάν, ὃν δὲν ἀνέχονται οἱ ριζοσπαστικοί, καίπερ μεγάλως ἐργασθέντα ὑπὲρ τῶν ιδεῶν αὐτῶν καὶ καταπολεμήσαντα δεινῶς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμειλίχου τοῦ κ. Κλεμανσώ πολέμιου, τοῦ αὐτοκτονήσαντος στρατηγοῦ Βουλανζέ.

Οἱ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐξακολουθοῦσι ταρασσομένοι ἐπὶ τῇ παρρηγομένῳ κινήματι τὸν ἐν Τρανσυλβανίᾳ Ρουμάνων, ὅτινες σφόδρα διαμαρτύρονται κατὰ τῆς πολιτείας τῶν Μαγάρων, ἅτε παραδαινότων τὰ τεθεσπισμένα καὶ ἀπομυμνόμενα τοὺς ἐν Πράγα Γερμανοὺς ὡς οὗτοι πιέζουσι τοὺς Βοημοὺς, οὕτως ἐκείνοι ἀγωνίζονται νὰ καταπατήσωσι πᾶν δίκαιον τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ Ρουμάνων καὶ νὰ καταπνίξωσι τὴν τε συναίσθησιν τῆς αὐθιπαρξίας καὶ τὰ διαφλέγοντα τὴν καρδίαν αὐτῶν αἰσθήματα ἐθνικοῦ μεγαλείου. Αὐτὸς δ' ὁ ρουμάνος πρωθυπουργός, συναλαζόμενος μετὰ συντάκτου οὐγγρικῆς ἐφημερίδος, διὰ μακρῶν ἀνείλιξε τὸ ζήτημα τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ Ρουμάνων καὶ κατέδειξεν ἐνθεν μὲν ὅτι τὰ ἐσχάτως ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ ὁμοφύλων γενόμενα ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐλευθέρων Ρουμάνων, οἵτινες

μετ' ἄλλους πράγματι βλέπουσι τὰ παθήματα τῶν ἀδελφῶν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνθεν δὲ ὅτι ὁλως ἀνυπόστατα τυγχάνουσι τὰ ὑπὸ τῶν ξένων ἐφημερίδων γραφέντα περὶ τοῦ ὅτι ἐμπράκτως ἐξεδηλώθησαν ἐν τῷ ρουμανικῷ βασιλεῖ τὰ κατὰ τῶν Οὐγγρῶν αἰσθήματα τῶν Ρουμάνων. Ἐκ τῶν ἀνταλλαγιστῶν τούτων ἐξηγήσεων τεκμηριούται ὅτι τὸ οὐγγρορρουμανικὸν ζήτημα σπουδαίαν προσέλαβε ἥσασιν, ἐφ' ἡ σφόδρα ἀνυσυχεῖ ὁ τῆς Οὐγγαρίας πρωθυπουργός ὡς καὶ ὁ τῆς Ρουμανίας, οὗτος μὲν ἐπὶ τῷ ὅτι ἀδράνεια φαίνεται ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῶν δικαίων τῶν ὁμοφύλων, ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ κατὰ τῶν Ρουμάνων πίσις ἐπιποεῖ καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ βασιλείου τοῦ ἁγίου Στεφάνου μὴ οὐγγρικοὺς λαοὺς.

Οὐχὶ ὀλιγότερον δεινὴ εἶναι ἡ θέσις καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας κόμματος Τάσφφε, ὅστις ἐμμένων εἰς τὴν πλήρη ἐκτέλεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ γερμανοσεχκικοῦ συνδυασμοῦ προῦκάλεσε νέας διαμαρτυρίας τῶν ἐν Πράγῃ καὶ ὑπεκίνησε σφόδρα τὸ μῖσος τῶν Βοημῶν ἐν τῷ ζήτηματι τῶν δικαστηρίων, τῷ ἀπειλοῦντι πράγματι οὐχὶ ἀσημάντους περιπλοκάς. Καὶ αὐτὰ ἐπὶ τὰ κυριώτερα ὄργανα, ὑποδηλοῦντα τὸ κρίσιμον τοῦ ζητήματος, συμβουλευόμενοι τὸν πρέδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς Αὐστρίας μείζονα μετριοπάθειαν ὡς μὴ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα εἰς τὸ ἔπακρον, ἅτε τῆς ἐξάφνης τῶν ἐν Βοημίᾳ πνευματικῶν δυναμῆς νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐθνότητας, καθ' ἣν μάλιστα ὄραν ἡ Κροατία κινεῖται καὶ ἐπιζητεῖ βελτίωσιν τῆς ἐαυτῆς τύχης καὶ αἰξίνισιν τῶν ἐαυτῆς προνομίων. Ὁμολογουμένως αἱ συμβουλαὶ ἔχουσι πολὺ τὸ κατὰλληλον καὶ τὸ λυσιτελές, διότι ἐὰν συνδυασθῶσι τὰ καθ' ἅπασαν τὴν μοναρχίαν τῶν Ἀψβούργων διαδραματιζόμενα, σταθμισθῶσι δὲ καὶ αἱ συνέπειαι τῆς ἐντραχύνσεως τῶν νῦν νομοταγῶν ἐνεργειῶν, πρόδηλον ὅτι τὸ διεξαγόμενον κίνημα ἐν τε Αὐστρίᾳ καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ πολλὴν τὴν σοβαρότητα κέκταιται καὶ μεγάλῃ ἐπομένως ἐπιβάλλεται τοῖς συμβούλοις τοῦ αυτοκράτορος φραγκίσκου σύνεσις ἐν πάσῃ ἐνεργείᾳ, διότι ὄντως δὲν εἶναι ἀσημαντον γεγονός ἡ δι' ἔργων ἐκδίλωσις τῆς δυσἀρεσκείας ἱκανῶν ἑκατομμυρίων ὑπικῶν τοῦ αυτοκράτορος φραγκίσκου Ἰωσήφ ἐν τε τῇ Τρανσυλβανίᾳ καὶ τῇ Βοημίᾳ.

Οἱ ἐν Ρωσίᾳ ἐξακολουθοῦσι μαστιζόμενοι δεινῶς ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς χολέρας, ἥτις πράγματι μεγάλως βαθυμδὸν λαμβάνει διαστάσεις καὶ ἐμβάλλει εἰς φοβεράς ἀνισυχίας τοὺς παρὰ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον, σπεύσαντα νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ Κοπεγχάγης εἰς Πετροῦπολιν καὶ νὰ μεριμνήσῃ δεινῶς περὶ τῶν λιπτῶν μέτρων πρὸς τελεσφόρον καταπολέμεισιν τῆς φοβερᾶς καὶ βροτολογίου μαστίγος. Πρὸ τοῦ ἀπειλοῦντος τὰ κράτι τοῦ τσάρου κινδύνου ἐν δευτέρᾳ ἐτέθισαν μοῖρα τὰ λοιπὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα, τῶν ἀρμοδίων ἀνδρῶν ἀποστελλομένων εἰς τὰ χολεροδύλτα μέρη πρὸς περιθάλψιν τῶν θυμάτων καὶ πρὸς ἀπολύμνισιν τῶν μερῶν τούτων. Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι αἱ καταβαλλόμεναι προσπάθειαι δὲν ἀποφέρουσι τοὺς προσδοκώμενους καρποὺς ἔνεκα τῆς ἀντιστάσεως τῶν χωρικῶν καὶ τῆς τοῦ λαοῦ κατωτέρας ἐν γένει τάξεως, ἐξακολουθοῦσης νὰ πρσεβεῖν ὅτι διὰ Θεοῦ ἡ μαστίξ ἐπισκίψε καὶ διὰ Θεοῦ καὶ πάλιν ἀρθθήσεται.

Τοὺς ἐν Γερμανίᾳ σφόδρα ἀνυσυχεῖ τὸ ζήτημα τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως μετὰ τῆς διαφοράς ὅτι ἡ ἀνυσυχία, τέλος μὲν ἐπὶ νῦν ἐκ τοῦ ὅτι ὀρίσθεῖσα εἰς τὸ 1900 ἀντίπαλον ἔσχε τὴν γαλλικὴν, ἐφ' ᾗ καὶ ἐτάχθη δύο ἐπὶ

πρὸ ταύτης, ἥδη δὲ ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἡ ἐκθεσις ἀποτίχῃ εἴτε ἐνεκὲν ἀποχῆς τῶν μεγάλων τοῦ Βερολίνου βιομηχανίων, εἴτε ἐνεκὲν ἀποχῆς τῶν ξένων. Σπανίως ζήτημα βιομηχανικὸν συνετάραξε τοσοῦτο τοὺς ἐν Βερολίνῳ ὅσον τὸ τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1898· οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσιν τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου ζητήσαντες νὰ συναγωνισθῶσι πρὸς τοὺς ἐν Παρισίοις καὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὴν κρατοῦσαν ἰδέαν ὅτι τὸ Βερολίνον ἥκιστα νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν δύναται, ὡς τοῦτο τεκμηριούται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲν μὲν προηγοῦμενον ἐκθέσεως ὑπάρχει ἐν Βερολίνῳ, καίπερ ἀναδειχθέντι πρωτεύουσιν τῆς μεγάλης τῶν Χοχεντσόλερν αυτοκρατορίας, τοῦναντίον δὲ ἡ ἐπὶ τοῦ Σικουάνα πόλις πολλὰ ταῦτα παρέσχεεν ἀπὸ ἡμίσους ἐκατονταετηρίδος καὶ δικαίως ν' ἀντιποιηθῇ δύναται τὴν κορωνίδα τῶν τοιούτων μεγαλουργῶν καὶ εἰρηνικῶν ἔργων, μετὰ μέλονται ἴσως ἐπὶ τῇ λαφύσει ἀποφάσει καί, εἰ μὴ ὑπῆρχεν ὁ φόβος μὴ κατηγορηθῶσιν ὡς παλινδροπῶντες, ἠθέλων προτιμῆσαι βεβαίως τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ σχεδίου· οὐ μόνον αἱ πλείονες τῶν ἀνὰ τὴν μεγάλην γερμανικὴν αυτοκρατορίαν δημοτικῶν διατάξουσιν ἡ καὶ ἀρνοῦνται νὰ μετέσχῃσι τῆς σχεδιασθείσης παγκοσμίου ἐκθέσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ κυριώτερα τῶν ὀργάνων τοῦ προοδευτικοῦ κόμματος ἐνθεν μὲν ἀναμολογοῦσι τὸ ὑποδεεῖς τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γαλλικὴν, ἐνθεν δὲ κηρύττουσιν ὅτι τὸ Βερολίνον ὑπολείπεται τῶν Παρισίων ὑπὸ τε τὴν ἐποψὴν τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ τῶν διασκευάσεων καὶ ἐπιδοκιμαῶσιν οὕτως ἐμμέσως τὴν ἐπιθυμητικὴν πολιτείαν, ἢν ὁ ἀρχιγραμματεὺς κόμης Καπρίβις ἐτήρυσεν ἀπέναντι τῶν αἰτησμένων τὴν διοργάνωσιν τοιούτου εἰρηνικοῦ ἔργου.

Καὶ τὸ ζήτημα δὲ τοῦ πρίγκιπος Βίσμρκ ἐξακολουθεῖ προκαλοῦν πάταγον οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον σχέσεων τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Γερμανίας· τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα πειρῶνται νὰ ὑποδείξωσιν ὅτι ὁ πρῶν ἀρχιγραμματεὺς ἐσφαλμένῃ καὶ ἥκιστα νομοταγῇ ἐτραπὶ πολιτείαν, ἥτις καὶ παρέσχεεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν πρὸς αὐτὸν σχέσεων τῆς αὐλῆς καὶ μάλιστα τοῦ μονάρχου, οὗτος δὲ ἀγωνίζονται νὰ ὑποβιάσωσιν τὴν ἄξιαν τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ ὑποτιμώσωσιν ὑπὲρ δεικνύσι πρὸς αὐτὸν οὐδὲν ὁ λαός, ὁ οὐδέποτε ἀποσχὼν τῆς ἐκδιδώσεως τῶν φλεγόντων τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθημάτων τιμῆς καὶ ὑπολήψεως πρὸς τὸν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τὴν πατρίδα ὑπηρετήσαντα καὶ μεγάλῃ καὶ κραταὶαν αὐτὴν ἀναδείξαντα. Περὶ δὲ τῶν πρὸς τὴν Ρωσίαν σχέσεων τῆς Γερμανίας, ἃς οἱ φίλοι τοῦ πρίγκιπος ἀγωνίζονται νὰ παραστήσωσιν ὡς λίαν ψυχρανθείσας μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀποχώρησιν τούτου, οἱ δὲ πολέμιοι χαρακτηρίζουσι τοῦναντίον καὶ γνωμοδοτήσωσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ διαδόχου τῆς Α. Γ. αἱ ρωσογερμανικαὶ σχέσεις μικρὸν ἡλλοιώθησαν, παρατηρητέον ὅτι ὁ περὶ τὸ ζήτημα γενόμενος πάταγος εἶναι μέγας, τῆς δὲ συζητήσεως μετέσχον καὶ τὰ ὄργανα τοῦ τύπου τῶν συμμάχων δυνάμεων, ἅπερ ἐν ἐπανειλημμένοις ἀρθροῖς ἐκφράζουσι τὴν γνώμην ὅτι ὁ κ. Καπρίβις ἥκιστα ἐνέχεται ἐπὶ τῇ χαλαρώσει τῶν γερμανορωσικῶν σχέσεων καὶ ὅτι ἐσφαλμένως ὁλως εἶναι ὁ δισχυρισμός, καθ' ὃν τὸν ἀρχιγραμματεὺς Καπρίβιν οὐδέποτε ἐπεσκέφθη βῶσος πολιτικός. Βεβαίως ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ οὐδὲν τὸ ἀληθὲς ὑπάρχει, διότι τὸν κ. Καπρίβιν ἐπεσκέφθη ὁ κ. Γίερς

πέρυσιν ἐπὶ κατὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας καὶ Γαλλίας ἐπάνοδον, ἀλλ' ὅπωςδήποτε τὰ διαδραματιζόμενα ὑποδεικνύουσι τὴν ὁρμὴν τῆς περὶ τὸν μέγαν τῆς Γερμανίας ἀνδρα διεξαγομένης πάλης, τῆς μικρὸν βεβαίως τιμῶσης τοὺς ἀναλαβόντας αὐτὴν κατ' ἐκείνου.

Οἱ ἐν Ἰταλίᾳ ἐξακολουθοῦσιν ἀγωνιζόμενοι εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων οικονομικῶν τοῦ κράτους, ἅπερ κατ' οὐδὲν ἐβελτιώθησαν παρὰ τὰς ἐνδελεχεῖς προσπάθειας τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸν Ἐλέναν, οὗ ὁ θάνατος μέγα καταλείπει κενὸν ἐν τῇ ἀραιουμένη βαθμυδὸν χορεία τῶν ἀνέκαθεν σπανιζόντων οικονομολόγων τοῦ βασιλείου. Οἱ φίλοι τοῦ κ. Γιολῆτι διετάθησαν ὅτι οὗτος ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ δυνηθίσεται νὰ θέσῃ ἐν τάξει τὰ οικονομικὰ τῆς πατρίδος καὶ νὰ ἐπουλώσῃ βαθμυδὸν τὰς χανούσας οικονομικὰς πλινγὰς αὐτῆς· ἀλλὰ τί δύναται νὰ πράξῃ καὶ ὁ μέγιστος τῶν οικονομολόγων τοῦ κόσμου ὅταν ἔλλειψαι μὲν αἱ πόροι, τὸ δ' ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ καλυφθῇ, ἔνν μὴ ἐπέλθῃ νέα τῶν πραγμάτων οἰκονομία καὶ μὴ ἐγκαταλειφθῇ ἡ τῆς μεγαλομανίας πολιτικὴ, ἡ ἐξωθίσασα τὴν Ἰταλίαν εἰς τὸ βάραθρον τῆς οικονομικῆς ἀπωλείας καὶ ἀπειλοῦσα φοβερωτέρας ἐπὶ διαστάσεις τῆς ἀπὸ πολλῶν ἥδη κατατρυχούσης τὸν Ἰταλὸν φιλολογούμενον καχεξίας, ἥς ἐνεκα τοσαῦται διενεργοῦνται διαδηλώσεις καὶ διατυπῶνται διαμαρτυρίαι; Αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄργανα τοῦ ἐν ταῖς συμμάχοις πρωτευούσαις τύπου, ἐξετάζοντα τὴν κατάστασιν τῶν τῆς Ἰταλίας οικονομικῶν, δὲν ἀποκρύπτουσιν ὅτι ταῦτα ἐν δεινῇ διατελοῦσι καταστάσει καὶ ὅτι τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ, εἰς 50,000.000 περὶπου ἀνερχόμενον, ὑπερβαίνει τὸ ἀρχικῶς ὑπολογισθὲν ποσόν· πρὸ τῶν τοιούτων τεκμηρίων τῆς δεινώσεως τῶν οικονομικῶν τοῦ βασιλείου οἱ πλείονες τῶν Ἰταλῶν φιλοπατρίδων εἰχονταὶ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως, ἐν ἡ διατελοῦσιν αἱ ἐργατικαὶ τάξεις, καὶ ἀναμένουσι τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐν Γουρὶνῳ λόγων τοῦ Ἰταλοῦ πρωθυπουργοῦ κατὰ τὸ συμπόσιον τοῦ ἐκεῖ Συνδέσμου τῶν ἐργατῶν τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, συνάμα δ' ἐμμένουσιν εἰς τὰς ἀνέκαθεν ἐκφρασθείσας ιδέας περὶ ἀποκηρύξεως τῆς νῦν ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, τῆς ἐπιβαλλούσης φοβερᾶς εἰς τὸ κράτος διαπύνας ἔνεκα τῶν πρὸς τὰς συμμάχους ὑποχρεώσεων.

Ἐκ τῶν μικροτέρων κρατῶν, ἡ μὲν Νορβηγία διατελεῖ ἐν ὑπουργικῇ κρίσει ἐπὶ ἔνεκα τοῦ ζητήματος τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσωπείας, φόβος δὲ ὑπάρχει μὴ παραιομένη ἡ ἐκκρεμὴς αὕτη κατάσταση, καίπερ τοῦ βασιλέως καλέσαντος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ πρωθυπουργοῦ τὸν πρώην τοιοῦτον Στάγκ, ἀπολάξῃ εἰς λίαν δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ συνδέσμου τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἰμου κρατῶν ἡ Ἑλλάς ἐστραμμένῃ τὴν προσοχὴν ἔχει πρὸς τὰ οικονομικὰ σχέδια τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ αὐτῆς, τοῦ ἐπισπωμένου τὴν προσοχὴν σύμπαντος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου καὶ τυγχάνοντος τῶν ἐγκωμίων καὶ αὐτοῦ τοῦ τέως δυσμενῶς αὐτῷ ἔχοντος εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Ἡ χώρα ἱκανῶς ἐδοκιμάσθη ἥδη ὑπὸ οικονομικὴν ἐποψὴν καὶ μόνον δραστηρία ἐνέργεια, οἷα ἡ διὰ χεῖρος Τρικούπη διεξαγομένη, δύναται νὰ τίχῃ τοῦ ἐπιδοκίμου σκοποῦ καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τὸ τῆς Ἑλλάδος οικονομικὸν σκάφος εἰς τὴν τοσοῦτον ποθητὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τὸ ἰσοζύγιον διανότι τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ΕΡΩΝΕΣΤΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐποκαί τινες διαγράφονται σαφέστερον, αὐταὶ δὲ εἶναι ἐκεῖ-
ναι, καθ' ὅς ἡ εἰσαγωγή νέας τινὲς λατρείας προεκλάσεν ἀγώ-
νας, ὧν ἡ παράδοσις ἐτήρησε τὴν ἀναμνησιν. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
εἰδωλολατρικῇ κόρυθι παρὰ τὴν ὑπερσυνεκτικὴν πρὸς τὰς καινο-
τομίας εὐθεὶν ἀπαντᾷ καὶ αἰσθημα σοβαρώτερον, ἡ πιστότης
πρὸς τοὺς ἀρχαίους θεοὺς καὶ τὴν καθαρωτέραν καὶ ἀπλουστε-
ραν αὐτῶν λατρείαν. Ὁ Πρόδοτος διηγείται ὅτι ἰσχυρὸς τις
λαῶς, οἱ Καῦνοι, ὠπλίσθησαν ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, ἐδει-
σαν τὰ δόρατα αὐτῶν καὶ ἀπὸ λαῶν τοῦ ἐδάφους αὐτῶν τοὺς ἐν
αὐτῇ ἐνδριμμένους ξένους θεοὺς!

Ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις ἀνέφερε τοιαύτας μάχας ἐπὶ τῇ εἰσα-
γωγῇ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου, λίαν διωδεδομένης ἐν Μικρῇ
Ἀσίᾳ διότι ἐνταῦθα ἡ ἀνατολικὴ εἰσαγωγή τῆς λατρείας ταύ-
της καὶ ἡ ἀντίστασις, ἥς ἐτυχε παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν, ἐξόχως ἐξηγ-
γέλλονται. Οἱ Ἀργεῖοι διηγούντο πῶς, ὠμυγόμενοι ὑπὸ τοῦ Περ-
σέως, εἶχον πολέμῳ ἐναντίον εἰδούς τινός ἀγρίων Σειριγνῶν,
αἵτινες εἶχον ἐλθεῖ ἐκ τῶν νήσων μετὰ τοῦ Διονύσου.

Ἀνάλογοι ἀναμνήσεις σχετίζονται πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἐμ-
φανιζομένην ἐπὶ τῆς παραλίου τῆς Μικρῆς Ἀσίας κατ' ἀκολου-
θίαν ἱεροδοτῶν, ὠπλισμένων καὶ ἠδικομένων ἐν τῇ στρατιωτικῇ
τέχνῃ. Αὐτοὶ εἶναι αἱ Ἀμαζόνες, πρὸς ἃς οἱ Ἕλληνες ἥρωες συνά-
πτουσιν αἱματηρὰς μάχας. Ἡ σκληρὰ Ἀρτεμις, ὑπὸ πλεῖστα
ὀνόματα λατρευομένη ἐν Ἑλλάδι, ἀπλυστος δὲ ἀνθρωπίνου αἴ-
ματος, εἶναι εἰς τῶν ἀξιολογιωτάτων τύπων τοῦ ἠρησκυντικοῦ
ἐκείνου κύκλου, ὃς, προεκτεινόμενος ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν
Ἑλλάδα, συνήψεν ἀλλήλους τὰς δύο ἀκτῆς.

Ἄλλαι λατρεῖαι οὕτως ἐννοεῖς εἰρηχόμεναι καὶ οὕτω τελείως
ἐνεκλιματίζονταν, ὥστε ὅλους ἀπόλεσαν τὸν ἐξωτερικὸν χαρακτή-
ρα αὐτῶν. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν Ἀττικὴν ἄνευ Διμή-
τρος καὶ Ἀθηνᾶς; Ἐν τοῦτοις ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱεροῖς ἤμιναις φέ-
ρεται ἡ Διμήτρα, προσερχομένη ἐκ Κρήτης, ὁσονδήποτε δὲ καὶ
ἂν ᾖναι ἀναπόσπαστος τῆς ἐλαίας ἡ Ἀθηνᾶ, εἶναι οὐκ ἥττον βέ-
βαιον ὅτι ἡ λατρεία αὐτῆς παρήχθη τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς ἰωνι-
κοῖς φύλοις τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' οὐδεμία τοῦ θρησκυντικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων περὶ-
δος ὑπάρχει διωδικιότερα παρὰ τὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀπόλ-
λωνος· αὕτη ἐγκαινίζει ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτῶν ἀναπτύξει οἶον
ἀναγεννήσιν τινα, νέαν τινὰ σχεδὸν διμυουργίαν. Ἐν πάσαις
ταῖς ἑλληνικαῖς πόλεσιν, αἵτινες κατέλειπον ἡμῖν πλούσιον μύ-
θων ὁπασαρόν, ἀποδίδεται τῇ ἐμφανίσει τοῦ εὐεργετικοῦ θεοῦ
κοινωνικὰς τῆς μεταρρυθμίσεως, ἀνιστύξας τις βίου καὶ εὐφροσύνης.
Αἱ ὁδοὶ ἀνοίγονται, τὰ τμήματα τῶν πόλεων κανονίζονται, αἱ
ἀκροπόλεις περιβάλλονται διὰ τειχῶν, τὸ ἱερὸν χωρίζεται τοῦ
βυθίου. Ἀκούονται ἤχοντα τὰ βήματα καὶ αἱ χορδαὶ τῶν ὀρ-
γάνων, οἱ ἄνθρωποι πλνθίζονται τοῖς θεοῖς, ὁ Ζεὺς λαλεῖ πρὸς
αὐτοὺς διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ, ἡ ἀμαρτία δὲ, καὶ αὐτὴ ἡ ἀν-
θρωποκτονία, οὐκέτι πιεθεῖ δαρεῖ ἀσύγγνωστος τοῖς δυστυχέσι
ἰσχυροῖς, οὐδὲ μεταδίδεται ὡς κατὰρα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.
Ἄλλ' ὥστε ἡ δάφνη καθαρίζει τὸν μεμολυσμένον ἄερα, οὕτως ὁ
δαφνίστης θεὸς ἀποπλύνει τὴν κλίσιν τοῦ αἵματος, ἥτις μαινεῖ
τὸν Ὀρέστην, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτῇ τὴν ψυχικὴν γαλήνην, ἡ φο-
δὲρὰ τῶν Ἑρινύων δύναμις συνερτρεῖ, ἐπὶ τῶν ὀρεστίων δὲ ἀρ-

1) Πρόδοτος, Α', 172. Περί γνησμοῦ δὲ τοῦ Διονυσίου Διός, ἀπο-
μνηστὴς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν νέων θεῶν, ἴδε Πρόδ., Β', 53.

2) Περὶ τῆς μάχης ταύτης κατὰ τῶν Ἀλκίων ἴδε Πλουτάρχ.,
Β', 46, 1.

3) Περὶ τῆς Ὀνγας Ἀθηνᾶς ἴδε Stark, *Mytholog. Parallelen*,
σ. 58. *Archaeol. Zeitung*, 1865, σ. 68.

τῆς ἐγείρεται ὁ κόσμος τῆς ἁρμονίας, ἡ βασιλεία τῆς χάριτος
καὶ τῆς συγχωρήσεως!

Οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐνδριθῆναι ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρεία, περι-
βάλλουσιν ὡς παρυφ' αἱ τὴν ἑλληνικὴν ἵσπειραν· καίτοι δὲ ἡ
λατρεία αὕτη, ὥς ἡ τῆς Ἀρτέμιδος, συνήθη πρὸς ἐπιχωρίους
παράδοσεις, ἀνερχομένης εἰς τοὺς χρόνους τῶν Πελασγῶν, ὁ ἱστο-
ρικός Ἀπόλλων παραμένει οὐκ ἥττον θεὸς οὐσιωδὲς νέος. Ἐν
Ἑλλάδι ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἐξωθεν προσελθὼν, ἐν τοῖς καιριω-
τάτοις δὲ νοοῖς αὐτοῦ ἐβλήντο τὸ τέγμα τῆς παρελας αὐτοῦ.
Προέρχεται κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἣν διέπλευσε περι-
στοιχίζομενος ὑπὸ ἀκολουθίας δελφίνων· καὶ εἴ ποτε δὲ κατὰ ξη-
ρὴν ἐλαύνει, ἔρχεται ἐκ τῆς παραλίας, ἐν ᾗ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἱε-
ρὰ ἐγείρονται παρὰ τὴν θαλάσσαν, ἐν τοῖς ἀγκυροβολήσις, τοῖς
ὑπὸ ἀποκρήμων ἀκτῶν περιβαλλομένοις, ἢ ἐν τῇ ἐκβολῇ τῶν
ποταμῶν, ἰδριμμένα ὑπὸ τῶν ναυτῶν τῆς Κρήτης, τῆς Λυκίας,
τῆς πρωτογόνου Ἰωνίας, οἵτινες οὕτως ἀμείψαν τὴν χώραν τῇ
νέῃ αὐτῆς προστάτῃ. Κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ
πρώτη δάφνη ἐβλήθη τοῦ ἐδάφους τῆς Διόλου, ἐν τῇ ἡπειρῷ δὲ ἡ
κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πηνειοῦ ἡμομένη εὐερεῖτο ὡς ἡ ἀρ-
χωσιτάτι.

Ἡ θρησκεία τοῦ Ἀπόλλωνος ἔχει ὡσαύτως τοὺς διαφόρους
βαθμοὺς τῆς τελειότητος αὐτῆς· ὁ θεὸς ἔχει ἁγριώτερόν τι ἐν τοῖς
ὅρεσι καὶ τοῖς δάσεσι τῆς Κύπρου, ἔνθα λατρεύεται ὁ Ἰλάτας
Ἀπόλλων, καὶ παρὰ τοῖς Μάγνισιν καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα δὲ τοῦ
Δελφίνου ὑπάρχει θεὸς ἀνάλογος τῇ Ποσειδῶνι, θεὸς ἐνάλιος, ὡς
οἱ Κάδαιοι καὶ οἱ Διόσκουροι, ἥτις κατὰ τὸ ἑαρ κατευνάζει
τὰ κύματα καὶ διανοίγει τὴν ναυσιπορίαν· τέλος ὡς πύθιος
θεὸς ἰδρύει τὸν ὄρον αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς, αὐτόθι δὲ, ρυθμιτῆς
τῶν πολιτειῶν καὶ ἐστὶα τοῦ φωτός καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀπο-
δίδει τὸ πνευματικὸν κέντρον σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ κό-
σμου. Ὁ Ἀπόλλων οὗτος εἶναι οἶον ἡ ἐπιστεφίς τοῦ ἑλληνικοῦ
πολιτισμοῦ, ὃν μετεμύρθηκε καὶ προήγαγεν εἰς τὴν τελειότητα,
ἥς ἦν δεκτικὸς. Ἄν ἀπὸ τοῦ ἡρώος τούτου ἀνασκοπῶν τις τὰ
προγενέστερα, ἢν ἀνέλθῃ μέχρι τῆς ἰδέας τοῦ Θεοῦ τοιαύτης,
οἶαν οἱ Ἕλληνες ἐκάρησαν αὐτὴν ἐν τῇ κοινῇ τῶν ὁρίων λαῶν
πατριδος καὶ διετήρησαν ἐν ᾗ ὅσον παρέμειναν Πελασγοὶ, γαν-
τεύει τὸ γενόμενον κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ἀπὸ τῶν
πρώτων σχέσεων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς φοινίκας καὶ τῆς ἐ-
νδρῆσεως κοινωνίας ὅπως διαφόρου γονιμότητος πρὸς τοὺς Ἕλλη-
νας τῆς Ἀσίας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἑλληνικὴ φαντασία
συνεπλήρωσε τὸ συμπλέγμα τῶν θεῶν αὐτῆς.

Γ'.

Περίοδος κατεργασίας· ἡρώικοι χρόνοι.

Ἡ τῶν θεῶν ἱστορία εἶναι τὸ προσήμιον τῆς ἱστορίας τοῦ
λαοῦ καὶ ταυτοχρόνως τῆς χώρας διότι καὶ αὕτη ἡ χώρα μετα-
ξὺ μετελλήθη, τῶν δοσῶν αὐτῆς ἐξερευνηθέντων καὶ παραγωγι-
κότεραν γεωργίαν ἐπιτρεψάντων.

Οἱ θεοὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνε-
πύχοντο καὶ τὰ αὐτοῖς καθιερωμένα καὶ ἀπαράττητα ἐν τῇ λα-
τρεῖᾳ αὐτῶν φυτὰ, τὴν ἀμπελὸν, τὴν ἐλαίαν, τὴν μύρτον, τὴν
ροδὴν, τὴν κυπρίδισον, τὴν πλάτανον καὶ τὸν φοῖνικα. Αἱ Ἀθῆ-
ναι ἐπίστεμον ὅτι ἐκέκτειντο τὰ πρωτόλεια τῆς πλουσίας ταύτης
φυτείας, τῆς ἐλαίας ὑπ' αὐτῆς τῆς θεᾶς φυτευθείσης, τὸ αὐτὸ
δὲ δένδρον ἔφερον ὡσαύτως ἱερὸν χαρακτῆρα ἐν Τύρῳ, γεωργού-
μενον ἐν τῇ περιβάλλῃ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους! Πρὶν ἢ ἐπέλ-
θῃ ἐν τῇ νῆϊ ἡ οἰκοδόμησις ναῶν, τὰ δένδρα ταῦτα συνίστασαν
τὰς ζώσας εἰκόνας καὶ τὴν κατοικίαν τῶν θεοτύπων ἀπὸ τῶν
κλάδων αὐτῶν ἐξηρηθῆσαν τὰ πρῶτὰ ἀφιερώματα, ἐπὶ τῶν κορ-

1) Περὶ τῶν ἐννοηζομένων λύσεων ἴδε Ἀριστοτέλ., Π ο λ ι τ., 26, 27.
2) L. Preller, *Ausgew. Aufsätze*, σ. 244. Deimling, *Lelegon*,
σ. 202.

1) Agbill, *Tal*, II, 44. Stark, *Mythol. Parallelen*, ἐν τοῖς *Verzeichn.*
d. Sachs. Ges. d. Wiss., 1850, σ. 51 καὶ ἐξῆς. Κατὰ τὸν Grisebach,
(Götting. gel. Anz., 1872, σ. 1776) δὲν ἀποδεύονται ὅτι ἡ δάφνη
ἦλθεν ἐξ Ἀνατολῆς. Ἰδέτε περὶ τῆς δάφνης ἴδε Hohn, *Culturanpflanzen*,
σελ. 149.

μῶν δὲ αὐτῶν ἐχαρῶνσαν αἱ ἡμεροὶ εἰκόνας τῶν ἀοράτων ἐν-
των. Τοῖς εἰρημνέουσιν προσθετόν τὴν βύσσον (πιθανῶς τὸν δεν-
δροφύλ βάμβακα), ἢν αἱ ἰδέαι τῆς Ἀφροδίτης μεταχειρίζοντο
ἐν τοῖς ὑφάσμασιν αὐτῶν, καὶ τὸν στύρακι, οὗ τὴν ἀρωματώδη
ρυστίνην οἱ φοινίκες εἶχον κομίζει εἰς Ἑλλάδα ἐκ τῆς Ἀραβίας,
πρὶν ἢ Κρήτες ἄποικοι ἐγκλιματίζωσιν αὐτὸ τὸ δένδρον ἐν Βοιω-
τιᾷ. Τῇ ἑλληνικῇ λατρεῖᾳ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἀπέβαινον τὰ
ἄρώματα τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ ἀνόμιον τοῦτο ἄδωροισμα θεῶν καὶ λατρεῶν συνεκωνεύθη
ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς συμ-
παγές τι ὅλον, ὅπερ ἐμφανίζεται ἡμῖν καθ' ὅλοκληρίαν διηπε-
πληρωμένον καὶ οὕτω καλῶς τῇ ἐθνικῇ σφραγίδι σεσημασμένον,
ὥστε μόλις δύναται τις νὰ διδῇ τῆδε κάκειδς ἴχνη τινὰ τῆς
βαθμιῶν ἐξεργασίας, ἐξ ἧς προέβλε.

Ἡ ἡρωικὴ παράδοσις διδάσκει ἡμῖς πλείονα περὶ τῶν ἐπο-
χῶν τῆς ἀρχικῆς ἱστορίας· ἀναπαρίσθισι τὸν χρόνον ἐκεῖνον, κα-
θ' ὃν οἱ αὐτόχθονες Πελασγοὶ ἀπεσπείσθησαν ἀπὸ τῆς μονοτα-
νίας τοῦ βίου αὐτῶν, καθ' ὃν ἰδρυθῆσαν νέαι λατρεῖαι, καθ' ὃν
ἡ δραστηριότης ἡνέφρε νέας ὁδοὺς, καθ' ὃν αἱ κοινωνίαι συνέ-
στισαν ἐπὶ νέων βήσεων, μελλουσῶν ν' ἀσφαλίσωσι τὴν μετέ-
πειτα εὐημερίαν αὐτῶν. Οἱ τῶν θεῶν τούτων ἱδρυταὶ εἶσι πρό-
σωπα ἡμῶσι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ μέζοντα τὸ σῶμα, μεγαλοπρε-
πέστερα καὶ τοῖς ἀθανάτοις πλνσιώστερα. Οὐδαμῶς εἶσι γενὰ
φάσματα, φαντασίαι μόνον ἠτοκύνματα, ἀλλ' ἐκπαιδευμένοι
πράξεις καὶ ἔργα πραγματικά, ἐνδρακτέα καὶ ἀναδιδόσαντα
παρ' αὐτοῖς. Ἡ τῶν ἡρώων ἱστορία ἔχει βλάσιν αὐθεντικὴν· αὐ-
θαίρετον ἐν αὐτῇ ὑπάρχει μόνον ὅ τι οἱ μυθογράφοι προσέτι-
καν, ὅπως συναρμολογήσασιν τὴς διεσπαρμένως παραδόσεις καὶ
εἰσαγαγῶσιν εἰς αὐτὰς συστηματικὴν τινα χρονολογίαν. Οὕτως
ἐξηγεῖται (αἱ) ἔνθε ρέν ἡ ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος
τῶν ἡρώων κρητοῦσα συμφωνία, αἱ) ἑτέρου δὲ ὁ πολλαπλασια-
σμός καὶ ἡ ἀνομοιοτης τῶν συμπλεγμάτων, ἥτινα προσωποποι-
οῦσι τὰς ποικίλας ψάσεις τῆς προόδου κατὰ τὰς διαφόρους ἐπο-
χὰς καὶ τοὺς διαφόρους τόπους.

Τὸ πάντων τῶν προσώπων τούτων δημοτικώτατον ἐν Ἑλ-
λάδι ἀπὸ τῆς Κρήτης μέχρι τῆς Μακεδονίας ἦν ὁ Ἡρακλῆς.
Πλὴν σιμείων τινῶν, ἐξαγγελλόντων τὸν θεόν, ἐμφανίζεται ἐν
γένει ὡς ἥρωας, ὃς, δαριάζων τὰς ἀτάκτους τῆς φύσεως δυνάμεις,
ἐπέτρεψε τὴν ἀποκατάστασιν κανονικῆς τινος τάξεως πραγμά-
των, καὶ εἶναι τὸ διμυδὲς σύμβολον τοῦ τοῖς πρώτοις σκαπα-
νεύσι τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιφυλαχθέντος ἔργου! Σύμβολον, ὑπὸ τῶν
φοινίκων τοῖς Ἑλλήσι τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων
τῆς Ἀνατολῆς τοῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀδελφοῖς αὐτῶν μεταδιδόν.
Ἐκεῖ, ἔνθα τυρρηνικαὶ ἰωνικαὶ φυλαὶ ἠνέωσαν τοῖς Τυρίοις
πρὸς οἰκισμὸν τῶν ἀποικιῶν αὐτῶν, ὁ Ἰόλαος ἐμφανίζεται ὡς
δυστραπώτης τοῦ Ἡρακλέους, ἐκεῖ, ἔνθα οἱ Ἕλληνες τελείως
ἐξουδένωσαν τὴν φοινικὴν ροσπὴν, ὁ Τύριος ἥρωας μετασχηματι-
σθεὶς λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ Θηλέως.

1) Ὁ Hohn (ἐν) ἄνωτέρῳ, σ. 106) βύσσον θεωρεῖ τὸ λίνον· τὸν
ναντίον ὁ Πλουτάρχης (Ε', ε, 2, ΣΤ' κατ', 6) ἀποδίδει τῇ φωτῇ τούτῳ
χαρακτῆρα ὅπως ἐξωτερικόν. Ἡρόδ., καὶ E. Curtius, *Peloponnesos*, II,
10, ὡς καὶ K. Riller, *Ueber die geographische Verbreitung der*
Baumwolle ἐν τοῖς *Abhandl. d. Berlin. Akad. Jul* 1850 Νομβ. 1851.

2) Περὶ τοῦ στύρακος (μοσχοθυμιάματος) τῆς περιγύρου τῆς Ἀλφει-
ου, θεωρουμένου ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης ὡς ἐνδείξις τῆς
κρητικῆς μεταναστάσεως, ἴδε Πλουτάρχ., Α' σ α ν δ., 28. Waleker,
Kretische Colonie in Theben, σ. 44. Fraas, *Synopsis plant flor*
class., σ. 124.

3) Περὶ τοῦ Ἡρακλέους θεωρουμένου ὡς θεοῦ ἴδε: E. Curtius, *Pelo-*
ponnesos, Β', 494. *Gurtill, Teupar. An.* 42. Wachsmuth, *Rhein.*
Mus., XXIV, σ. 45.

4) Ἴδε περὶ ταύτων ἐν τοῖς ἑμπροσθεῖν.
5) Περὶ τοῦ Ἰολάου ἴδε Movers, *Coloniae*, σ. 565 καὶ ἐξῆς καὶ
E. Curtius, *Iouier*, σ. 30 καὶ ἐξῆς. Περὶ Ἰολαῶν δὲ, ἀρχαίων οἰκο-
γενεῶν τῶν Θεσπιῶν, πόλεως ἰωνικῆς, ἴδε O. Müller, *Orchomenos*,
232 καὶ Διόδωρ., Δ', 29 ὡς καὶ C. I. Gr. I, σ. 729. Ὁ Döndorf
(Die Iouier auf Euboea, 1860, σ. 7) θεωρεῖ τὸν Ἰόλαον πρόσωπον
ἀνθρώπου εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀνατολικῶν μύθων.
6) Preller, *Griech. Mythol.* II, 285.

Ἐν ταῖς ἰδιαιτάται τῇ Ἡρακλεῖ ἀφοσιωμέναις πόλεσι, τῇ
Ἀργεῖ καὶ ταῖς Θήβαις, ἀνεπτύχθη καὶ ὁ μῦθος ἐρρωμενέστερον,
περιβαλὼν ἐν τοῖς πλάσμασιν αὐτοῦ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελ-
θόντος. Ὁ εἰσθμός τοῦ Ἀργεὺς κόλπος ἦν ὑπὸ τῆς φύσεως προ-
ωσιμῆτος εἰς πρῶτον σιμείον συναφείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν
χερσαίων λαῶν, οὐδὲ ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι τόπος ἔχων πρὸ τῆς
γεννήσεως τῆς ἱστορίας οὕτω ποικίλην ἱστορίαν. Τεκμήριον τοῦ
λόγου ἅπας ὁ κύκλος τῶν ἐγγυρίων μύθων, ὁ Ἀργεὺς, κομίζων ἐκ
Λιθύης τὸ σπέρμα τοῦ σίτου, ἡ Ἰώ, πλανώμενη διὰ πασῶν τῶν
θαλάσσων, ἥς δὲ οἱ τιχοδιδίκαται ἀπόγονοι, μεταδιδιδόντες εἰς
τὰς ἐχθὰς τοῦ Νεῖλου, ἐπανερχονται εἰς τὴν γενεθλίαν χώραν με-
τὰ τοῦ Δαναοῦ, αὐτόχθονος τούτου πατριάρχου, ὃς παρίστανται
ὦν ταυτοχρόνως πατὴρ γυνείας ἑλληνικῆς γενεᾶς καὶ ἱδρυτῆς
τῆς λατρείας τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ φοινίκας
ἡλύου, ὃς τέλος προσορμηθεὶς μετὰ τῆς πεντηκοντοῦρου αὐτοῦ
εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδύου, ἀπεκάλυψε τοῖς Ἑλλήσι τὴν τέχνην
τῆς ναυσιπορίας. Ἡ σύγχυσις τῶν ἰθαγενῶν καὶ ξένων στοι-
χείων, ἥτινα συνίστανται τὴν ἑλὴν, εὐρίσκονται ἐν τῇ προσώπῳ
τοῦ προγόνου αὐτοῦ.

Ἡ χώρα ὡσαύτως τῶν Δαναῶν, ἡ ἀντικεῖ ὁ Ἀργῶνας, εἶναι ἡ
εἰσαγαγούσα εἰς τὴν Ἀργολίδα τὴν ἱπποβορίαν· ὁ βασιλεὺς Προΐ-
νος, τῇ βοηθείᾳ τῶν Κυκλώπων τῆς Λυκίας οἰκοδομῶν τείχη, ὁ
Περσέης, πλέων ἐν ξυλίνῳ κιβωτῇ, ὁ Παλαμήδης, ὁ ἥρωας τοῦ
Ναυπλίου, οἰκοδομηθέντες ἐπὶ μεμονωμένον ἀκροατήριον, ὁ εὐ-
ρέτης τῆς ναυτικῆς τέχνης, τῶν φάρων, τῶν σταθμῶν καὶ τῶν
μέτρων, τῆς γραφῆς, τῆς λογιστικῆς, πάντα ταῦτα τὰ πρῶτα, οὕ-
τως ἀνόμοια ἀλλήλων, ἀποδεικνύουσιν ἐν γένει τὴν αὐτὴν
πρόληψιν, ὅτι δηλαδὴ οἱ πρόδοι μετανάσται, οἱ τὸν πόδα ἐπὶ
τῆς παραλίου ταύτης θέντες, ἦσαν ναῦται, ἐλθόντες ἐκ φοι-
νίκας, Ἀλγύπτου, Μικρῆς Ἀσίας, ὅτι δὲ διὰ τῆς δι' αὐτῶν γε-
νομένης ἀποδοχῆς καὶ ἀφομοιώσεως παντοειδῶν νεοτερισμῶν
οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι ριζήθην, οὕτως εἰπεῖν, μετεμορφώθησαν.

(Ἀκαλοῦσι).

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΣΑΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ.

Ἦδη, ὅτε λεγεώνας ὅλοι μαθητῶν κατέλειπον τὰ βύθρα τῶν
σχολείων, προτίθενται δὲ ν' ἀποδιδώσιν εἰς παντοῖα ἐπιτιθεύ-
ματα, τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ἥδη ὅτε ἡ μὲν παγκόσμιος ἱστορία
κατέστησε τοσούτους διηχρόνους πλάσας εὐφροσύνης καὶ δυνάμεις
καὶ συμπόλεις πάντων τῶν ἐθνῶν, ἡ δὲ σπουδὴ τῶν κλασικῶν
γλωσσῶν, τῆς ἑλληνικῆς δηλονότι καὶ λατινικῆς, διωρμόφωσε
τὸν νοῦν, ἐλέπτυνε τὴν κρίσιν καὶ ὥρμησε τὸ πνεῦμα εἰς βαθμὴν
αὐτενεργείας καὶ αὐτοδοουλίας, ἵνα δύνανται νὰ ὑπαγῶσι τὰ
ἴδια κτίσας καὶ τοῦ ἰδίου ἐλέγχου, εὐκαιρὸν ἡγοῦμεθα ἥπως
εἰπωμεν αὐτοῖς δύο λέξεις ὥστε ἐν οἰκονομίᾳ, ἵνα υποδείξωμεν
ὅτι καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐργασία οὐδαμῶς παρακαλύπτεται
ὑπὸ βαθείας ἐκπαιδεύσεως, ἀλλ' ὅτι τούναντίον ὁ ἄνθρωπος τὴ
μέγιστα ἀρῶται ἐκ ταύτης βοηθίᾳ, οὐδὲν ὅσον καὶ ἂν τρω-
πῇ ὁδόν, εἴτε τὴν εἰς τὸ ἐμπόριον εἴτε τὴν εἰς τὴν ἐπιστήμην
ἀγούσαν.

Ὁ πατὴρ τῆς μεταγενεστέρας φιλοσοφίας, ὁ βαθύνους Βάικων
μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν οὐδερεκείας ἐντέλλεται τοῖς νέοις
κύριον αὐτῶν μέλημα νὰ ἔχωσι τὴν προαγωγὴν, ἀναγνέοντι δὲ

1) Ἴδε περὶ τούτου ἐν τοῖς ἑμπροσθεῖν.
2) Περὶ τοῦ κύκλου τῶν ἀργείων μύθων ἴδε E. Curtius, *Pelopon-*
nesos, II, 143 καὶ ἐξῆς.
3) *Rhein. Mus.*, 1850, σ. 455.

ΤΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ ΜΕΤΕΩΡΑ.

Γ'.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ΜΟΝΑΧΟΥ
ΕΝ ΜΕΤΕΩΡΟΙΣ.

(Συνείγεια ἔξε προηγουμένον ἀριθ. 34.).

Ὁ Ἀθανάσιος, καλούμενος πρὶν Ἀνδρόνικος, ἐγεννήθη ἐν Νείας Πιτραι, τῇ ἀρχαίᾳ Ἰπάτῃ, κειμένη ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μολυβίου ὄρους, ἐκ πλουσίου καὶ ἐπισήμου γένους. Ἐνωρὶς ἀπορφανθεὶς προσελήφθη ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, μεθ' οὗ κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Λατίων διαπαχγὴν τῆς πόλεως ἱδραπέτευσεν, ὡς λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ :

« Ἐστῶντας δὲ καὶ νὰ κουρσευθῇ τὸ κάστρον ἡ Νέα Πάτρα ἀπὸ τοὺς Ἰταλοῦς, ἤγουν φράγκους, καὶ μὴ τοὺς ἄλλους πλησιοχώρους, αἰμαλωτισθῇ ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὸ παιδίον· καὶ βλέποντάς τον ὁ Ἐξαρχος τῶν φραγκῶν ἀστείον κατὰ τὴν ὄψιν, τούτῳτι συνετὸν, καὶ λοπρῶσιν καὶ χαριτωμένον, ἡθουλήθη νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ ὁσπῆ· τὸν του, ὅσον τινὰ λάφυρον, ἤγουν ζωτανὸν κούρευμα, τὸ ὁποῖον ἐστῶντας καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ τὸ παιδίον ἐμεταχειρίσας τὴν σωτηρίαν του καὶ τὸ ψευγατεῖον, δηλαδὴ ἔφυγε καὶ ῥιψώσας ».

Ἀποβιβασθεὶς εἰς Θεσσαλονίκην μετὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐγκατεστάτη ἐν τῇ χωρίᾳ Ἀκαπνίῳ. Μετ' οὗ πολλοῦ δ' ἀποθανόντος τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐγένετο ὑπερήτης εἰς τινὰ θεμῶσιν ὑπάλληλον· μετὰ ταῦτα προσελήθη δωρεάν εἰς τὰς σχολὰς τῆς πόλεως. Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἡβήσας ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ Ἄγιον Ὄρος, ἀλλ' ἐκρίθη πολὺ νέος. Ἀκολουθῶνς μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα τότε διέτριβον Γρηγόριος δ' Συναΐτης, Δανιὴλ, ὁ ἐπωνομασθεὶς ἀναχωρητής, Ἰωάννης, ὅστις ἐγένετο πατριάρχης καὶ ὁ Ἀσινδύκος. Ἐν Κρήτῃ ἐγνωρίσθη μετὰ τινος φιλαλήτου ἀνδρός, ὅστις ᾔθελε νὰ δώσῃ αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἐπανελθὼν εἰς Ἄγιον Ὄρος κατήκτισεν ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Μαγούλας, ἐξηρημένην ἐκ τοῦ Μοναστηρίου τῶν Ἰθέρων. Μετ' οὗ πολλοῦ προσληφθεὶς ὑπὸ τῶν πατέρων Γρηγορίου καὶ Μωυσέως, ἐκάρη μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἀντώνιος καὶ βραδύτερον Ἀθανάσιος. Μηλέα δὲ καλεῖται ἡ ὑληλοστεία τῶν κρημνῶν τοῦ Ἄθω, ὅφ' ἔν ὑπῆρχε καὶ ἡ Σκήτη τοῦ Ἀθωνος, ἐκ τινος μηλέας κληθεῖσα οὕτω. Ὁ Ἀθανάσιος κατήρξατο σκητικὴς εἰς τὰ μοναστήρια διὰ τὴν ζήτησιν τροφῆς διὰ τοὺς πατέρας, καὶ ἐπείσσετο κατὰρτος ὡς ἡμίονος. Ἀλλ' ἡ πρώτη αἰτῇ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου δοκίμη ἐνεκα τῶν ἐπιδοκμῶντων τότε (Ἀγαρηνοῦ) βαρβαρίων.

Οἱ δὲ (Ἀγαρηνοὶ) . . . δὲν ἔπαυον πάντοτε νὰ αἰχμαλωτίζουν καὶ νὰ κουρσεύουν τὸ Ἄγιον Ὄρος .

Ἀποθανόντος τοῦ Μωυσέως, ὁ Γρηγόριος μετὰ τοῦ Ἀθανασίου μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐκαίεν εἰς Βέρροισιν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ πόλει, κατὰ τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ, τοτε ὑπέδειξε τοὺς βράχους τῶν Μετεώρων ὁ ἐπίσκοπος Σερβίων Ἰάκωβος.

Ἀνταμύνοντας δὲ τὸν ἐπίσκοπον Σερβίων, Ἰάκωβον ὀνόματι, ἔμακον παρ' αὐτοῦ διὰ τοὺς Στάγους ἐκτῆς : Εἶναι, λέγει, πόλις μικρά, ὅπου εὐρίσκονται ἀναμεταξύ εἰς τὸ σύνορον τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῆς Βλαχίας ταύτης (Βλαχία δ' ἰλέγεται πρῶτα ἡ δευτέρα Θεσσαλία, ἢ ἤγουν τὰ μέρη τῆς Ἀκαρίας), καὶ εἰς αὐτὴν τὸν τόπον στέκονται λίθοι ὀψήλοι καὶ μεγάλοι ἀπὸ κτήσεως κόσμου, ὅπου ἐστερεώθησαν τοιαῦτα τῆς λογῆς ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν Θεόν. Πηγαινόντας εἰς τὸν τόπον τοῦς μὲν λίθους τοὺς εἶρχαν καθὼς ἄκουσαν, ἀμὴ κανένας ὅπου κατοικήσῃ εἰς αὐτοὺς δὲν ἦτο παρά σαρκοσφάξ ὄρεα, γῆρας δηλονότι καὶ κόρα· καί. Ἐνὰς δὲ καὶ μόνος λίθος εἶναι ἀπ' αὐτοῦς κοντὰ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐκατοικίσθη ἀπὸ τῶν παλαιῶν καιρῶν, καθὼς λείγουν ἀπὸ τοῦ βασιλῆος, ὁ ὁποῖος βοσκὸς τυποῦντας καὶ ναὸν γλυπτὸν εἰς τὴν πέτραν εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ταξιαρχῶν τῶν Ἰωάννου καὶ Στύλιν .

Ἐν τῇ Στύλῃ εὗρον τὸν γηραδὸν μοναχὸν Τρυφῆρόν. Ὁ Γρηγόριος, φοβόμενος ἐκ τῆς τραχύτητος τοῦ ἀσκητικοῦ τούτου βίου, ἡβήσας

ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐκράτηθη ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τῆς ὑπαρχείας τοῦ Ἀθανασίου. Ὁ Ἀθανάσιος κατεγίνετο ἐπὶ πάντε ἡμέρας εἰς τὸ τοῦ Στύλου σπήλαιον νὰ ὑφάνῃ τὰ ἔρια· οἱ λησταὶ ἡβήθησαν νὰ προσβάλλωσιν αὐτόν, ἀλλ' ἀπεδωθήσαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ἀνελθὼν τότε ἐπ' ἐτέρου βράχου, τοῦ Ἀγ. Προδρόμου, καὶ μετέπειτα εἰς τὸν Πλάτων λίθον (τὸν κυρίως καλούμενον Μετεώρον) μετὰ δύο μοναχῶν ἐγκατεστάτη εἰς δύο σπήλαια, ὧν τὸ ἐν καθιερώθη εἰς τὴν Παναγίαν. Ὁ Γρηγόριος ἐγκαταλίπων τὸ σπήλαιον τοῦ Στύλου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη Στυλίτης, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀφίς τὸ ἐρημητήριον τοῦ Στύλου ὑπὸ τὴν διασθένειν ἐνὸς μοναχοῦ ὀνομαζομένου Ἀναστασίου. Ὁ Ἀθανάσιος ἡκολούθησε τὸν γέροντα αὐτοῦ μέχρι Θεσσαλονίκης· ἐκαίεν ὁ γέροντας αὐτοῦ ἀνεχώρησας διὰ Κων/πολιν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τοὺς βράχους ἤδρε τὸν Ἀναστάσιον ἀποθανόντα· οἱ κόρακες ἔφερον μέγρους αὐτοῦ τὰ ὀστά τοῦ πατρός. Ἀνελθὼν τότε ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Μετεώρου προσέθηκα ἡ ἐπὶ ἀδελφούς ὑπὸ τὸ ὄνομα παρὰ κελύωτας, διὰ νὰ βοηθῶσιν αὐτόν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἀμπελίων καὶ ἀγρῶν τινων, κειμένων ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κατεσκεύασαν τὴν κλίμακα, ἔπειτα τὴν ἐκκλησίαν, ἣν ἡκολούθησαν κατὰ τὰς ἐξῆς περιστασεις.

« Ἐπειτα δι' ἐξόδου τινὸς μεγιστάνου, ὅπου ἐκατάγετο ἀπὸ τὸ γένος, ὅπου ἐλέγετο τῶν Τριβαλλῶν, καὶ διὰ συνεργίας καὶ συνδρομῆς τῶν ἀδελφῶν ἀνηγήθη ναὸς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὁρατότατος, τοῦ ὁποῖου ναοῦ μέρος καταβιβάζοντας τὸ ὑπερὸν ὁ κλεινὸς Ἰωάσαφ, ὅπου ἐβέβη ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιον τὸ καλλὸν του εἰς μάκρος καὶ ὅσος καθὼς φαίνεται τῶρα . (Ἰδε ἐπιγρ. ἀριθ. 4).

Τότε δ' Ἀθανάσιος ἰδουσέμενος τὸν κανὼνα τοῦ κοινοβίου, οὗ τινος ἡ ἀσκητικὴ περὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον δύναιτο νὰ κριθῇ διὰ τῶν ἐξῆς παραδειγμάτων.

« Παύλῃ κομικὰ γράμματα νὰ μὴ μαθαίνου. Ἰναίκα νὰ μὴ ἐμβαίη ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ διατεταγμένον ὄρος, μήτε νὰ τὴν δώσωσι τίποτε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ φαγητά, ἂν καὶ ᾔθελε συμβῇ νὰ ἀπεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν .

Πολλάκις προεῖπε τὰ μέλλοντα εἰς τὸν Κασάρα τῆς Σερβίας Πριόλυπον καὶ ἄλλα ἱστορικὰ συμβῆντα· ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸν Πριόλυπον εἶπε τὰ ἐξῆς :

« Διότι ὁ Κασάρα ἐκείνος, ὅπου ὀνομαζέται Πριόλυπος, ὑπερὸν ἀφ' οὗ ἔβηκεν εἰς ὄρκον τοὺς Ἀρβανίτας, ἐρχόμενος πρὸς τὸν πατέρα του ῥοιγας τοῦτο ὡς ἂν ἔνα καύχημα· ὁ δὲ πατὴρ ὑποῦ κατ' ἀλήθειαν ἐλαλοῦσεν ἐνώπιον βασιλείων καὶ δὲν ἐντρέπετο, εἶπεν : « Βοῦ μὲν ὡς ἂν ὅπου ἔπρεπε γρηγορεῖ, μὴ καλῶσαι, διότι ἔγεις νὰ πληρώσῃς τὸ ὄργον γρηγορῶντος διὰ ταῦτα ἰδικὰ σου αἵματα . Τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε· διότι ἐστῶντας καὶ τῶ κτυπηθῇ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ νὰ τοῦ τρέψῃ αἷμα, ὑπερὰ εἰς ὀλίγον ἀπέθανε. Μετὰ ταῦτα ἡ γυνὴ τούτου τοῦ καίσαρος Πριόλυπου ἔγινε πῶλον νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα, ὅταν ἦλθεν εἰς τοὺς Στάγους, αὐτὸς δὲν ᾔθελε μὴ τὸ νὰ ἐκφυλάγῃ εἰς ἄκρον ἀπὸ τὴν θεωρίαν καὶ διελίαν των γυναικῶν, καὶ μὴ τὸ νὰ ᾔναι τὰ κύκλω τοῦ Μετεώρου ἄβυσσος εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ἀπεριπέτητος.

« Ἐστῶντας δὲ καὶ νὰ τὸν ἐνοχλοῦσι πολλὰ διὰ τοῦτο, συναπαντῶντες τὴν ἀπὸ μακρόθεν τῆς εἶπε : « Τί εἶναι εἰς τοῦ λόγου σου κατὰ τὰ φαντάσματα καὶ ἡ κενὴ καὶ ματαία δόξα ; Ἦκουε καλὰ πῶς δὲν θέλει περὶ τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀναμεταξύ καὶ ἀπονησκούσας καὶ ἐσθ' . Ὁ ἀφ' οὗ αὐτὰ στανικῶς εἰς ἄλλους· ἡ ὁποία καὶ ἀπέθανε φανερὰ ἀφ' οὗ ἀπέθανε τρεῖς χρόνοι.

« Τὴν δὲ ἐρήμωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου ἔγεινεν . . . τὴν εἶπεν ἀρχίτερα ἀπὸ τρεῖς χρόνους· διότι εἶδα, λέγει, βλακὶς ταῖς πόρταις τῆς κλεισμένης καὶ μοναχῆς ἡ πόρτα τοῦ Τηλοῦ εἶχεν ὀλίγον μέρος ἀνοικτὸν .

Τὸν Ἀθανάσιον ἀποθανόντα διεβέβητο ὁ Μακάριος, τοῦ Ἰωάσαφ τότε εὐρισκομένου ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ἣς ἡ χρονολογία εἶναι ἐμφανής :

† « Εὐκοιμήθη ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Ἀθανάσιος, καθολικὸς πατὴρ καὶ κτίτωρ τῆς μονῆς ταύτης· ἐν ἔτει ΣΩ (σωτηρίῃ) . . . ΝΕ (= ἰνδικτιῶνος ε').

(Κατὰ τὸν Henzey).

ΝΙΚΟΛ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Α'. ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ.

Προτιθέμενοι ἵνα δημοσιεύσωμεν πρώτην ἤδη φορὰν ἀνέκδοτὰ τινὰ νομίσματα τῆς Ἰπείρου ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ἐν τῇ ἀξιολόγῃ « Ἐβδομαδιαία Ἐπιθεωρήσει Νεολόγου » ἀπτόμεθα τῶν τῆς Νικοπόλεως (Πρεβέζης), ἐν ἣ διετέλουν ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ λειτουργίᾳ τῆς Θέμιδος. Ἀπαντα τὰ ἐν Νικοπόλει κοπέντα νομίσματα εἰσι Ρωμαϊκά· ταῦτα δὲ διακρίνεται εἰς τρεῖς κατηγορίας.

α') Αὐτόνομα τὰ καὶ ἀρχαιότερα φέροντα ἀντὶ κεφαλῆς αὐτοκράτορος κεφαλὴν τῆς Νικοπόλεως πυργόφρον (tourbillon).

β') Αὐτοκρατορικά (Imperial grec) κοπέντα ἐπὶ τῶν χρόνιων τῶν διαφόρων αὐτοκρατόρων καὶ φέροντα ἐξ ἐνὸς κεφαλῆν αὐτοκράτορος καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου εἰδικὰ τῆς Νικοπόλεως σύμβολα.

γ') Ἀποικιακά, ἀναφερόμενα εἰς τὴν κτῆσιν τῆς πόλεως κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς τύπους (coin romain) ἐκτὸς τῶν μνησθέντων καὶ φερόντων τὴν κεφαλὴν τοῦ Αὐγούστου μετ' ἐπιγραφῆς Κ τ ῑ σ μ α Σ ε θ α σ τ ο ῦ, ἀναφερομένων, ὡς εἰκός, εἰς τὴν κτίσιν τῆς πόλεως. Τὰ τοιαῦτα δὲ φέρουσι καὶ τὴν λέξιν *colonia* διὰ δύο. Ἀπαντα δὲ τὰ νομίσματα εἰσι χαλκίνα.

α') Νόμισμα χαλοῦν φέρον ἐξ ἐνὸς κεφαλῆν αὐτοκράτορος Πίου Ἀντωνίου (I).

Ὁπ. κεφαλὴ Νικοπόλεως περὶ τῆς καὶ πυργόφρος μετ' ἐπιγρ. *ΙΕΡΑ ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ*.

β') Ἐτερον ὡσαύτως φέρον κεφαλὴν αὐτοκράτορος μετ' ἐπιγραφῆς λίαν ἐμφανέως καὶ δυσαναγνώστου.

Ὁπ. Νὰς καὶ ἐν τῇ μέτῃ Ἱερεῖα μετ' ἐπιγραφῆς : *ΙΕΡΑΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ*.

γ') Ἐτερον φέρον κεφαλὴν αὐτοκράτορος μετ' ἐπιγρ. Μ. Α. Ι. . . . ΟΤΑΚΙΑΙΑ.

δ') Ὁκτάδριον συρμένον ὑπὸ δύο ἀρηγιώντων ὕπων, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐκινάδριον δαίμων τεράστιος ἡνιοχῶν μετ' ἐπιγρ. *ΙΕΡΑΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ*.

ε') Ὡσαύτως ἕτερον φέρον κεφαλὴν αὐτοκράτορος ἐπιγρ. ἐμφανέως. Ὁπ. Δίον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνακτίως μετ' ἐπιγραφῆς ΠΟΛΕΩΣ.

ε') Ἐτερον μὲ κεφαλὴν αὐτοκράτορος Τραϊανῷ ἐπιγρ. λίαν ἐμφανέως.

Ὁπ. Στέφανος μέγας ἐκ μύρτον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἕτερος μικρότερος μετ' ἐπιγρ. *ΙΕΡΑΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ*.

στ') Ἐτερον τοῦ αὐτοκράτορος Πρόβου φέρον ἐπὶ κεφαλῆς πῆλον μετὰ ὠρῶκος καὶ περὶ ἐπιγρ. *IMP. MAVR. PROBVS PAVG.*

ζ') Ὁ ἥλιος κατὰ πρόσωπον ἱσταμένος ἐπὶ τεθρίπτου καὶ περὶ ἐπιγρ. *SOLI INVICTO*.

η') Ἐτερον χαλοῦν ἔχον κεφαλὴν πυργόφρον αὐτοκράτορος ἐπιγρ.

Ὁπ. Τρίπους ἐν εἰδεί βωμοῦ φέρον ἐπ' αὐτοῦ δύο ὄφεις, διασταυρούμεναι δὲ ἐπὶ τοῦ Τρίποδος ξίφη μετ' ἐπιγρ. *ΙΕΡΑΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ*.

θ') Νόμισμα ἐν μικρῇ σχήματι φέρον κεφαλὴν Ρώμης μετὰ περικεφαλίας ἐπιγρ. *VICTA ROMA*.

Ὁπ. Ἐντὸς στεφάνου ἐκ δρυὸς μετ' ἐπιγρ. *D. N. ATHALAEICVS REX*.

Τὸ νόμισμα τοῦτο ἐκδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀταλαρίχου βασιλέως τῶν Γότθων, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὰ 530. Ἠβήθη δ' ἐν Νικοπόλει, διότι ἐβέβαιον οἱ Γότθοι ἐν αὐτῇ καὶ ἐλογιάζοντο.

θ') Ἐτερον ὡσαύτως φέρον τὴν κεφαλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Πρόβου μετ' ἐπιγρ. *PROBVS P. F. AVG.*

Ὁπ. Νὰς μετ' ἐπιγρ. *ROMAE DOTER*.

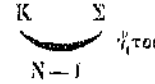
ι') Ὡσαύτως τοῦ αὐτοῦ αὐτοκρ. Πρόβου μετὰ τῆς ἰδίας ἐπιγραφῆς.

Ὁπ. Ὁ ἥλιος ἐποχόμενος ἐπὶ τεθρίπτου ἐπιγρ. *SOLI INVICTO COMITI*.

ια') Ἐτερον ὡσαύτως τοῦ αὐτοκρ. Πρόβου· κεφαλὴ αὐτοκράτορος.

Ὁπ. Ἐν τῇ μέσῃ δύο στρατιῶται ποιοῦντες χειραφίαν μετ' ἐπιγρ. *CONCORDIA MILITVM*.

Ἐν Νικοπόλει εὐρίθησαν κοπέντα, ἐκτὸς τῶν διαφόρων νομισμάτων, περὶ ὧν ἐπραγματεύθημεν ἐν τῇ περὶ Νικαπόλεως μονογραφίᾳ ἡμῶν, καὶ τινὰ χαλκίνα κεράτια, φέροντα σήματα ἢ μονογραφικὰ σύμβολα, περὶ ὧν ἀπτόμεθα διαλαθεῖν ὀλίγα. Τὰ κεράτια ταῦτα ἐκ τοῦ ὅπισθεν μέρους εἰσιν ἄσημα. Πάντα δὲ τὰ εὐρεθέντα συμβολικά σήματα σημαίνουναι τὴν Νικόπολιν ἢ Νικόπολιν Ἰερὰν κτλ. — Ν — ἐν τετραγώνῳ ἐγκοίλῳ. — ΝΑ — ὁμοίως. — ΝΙ, — ἐν ἀσπίδι περιφερειῇ. — ΙΝ ἐν στεφάνῳ ἐλαίος. — Α καὶ Ν ἐν μονογράμματι. — ΟΑ — ὁμοίως. — Ν. Ι — ὁμοίως ἐν στεφάνῳ κισσοῦ. — ΝΟ — ὁμοίως ἐν κύκλῳ. Κεφαλὴ ἀνδρὸς μετὰ περικεφαλίας ἐν στεφάνῳ. Κεφαλὴ Ἀρτέμιδος ὠραίου ρυθμοῦ. — Ἀσκληπιδὸς κρατῶν τὸ σύμβολον τῆς ἱατρικῆς. — Προσωπεῖα δύο συνημμένα. — Ἀνὴρ ἱσταμένος κρατῶν στέφανον καὶ κλάδον ἐλαίας. — Ὁ Ἀπόλλων ἱσταμένος. — Γυνὴ ἱσταμένη ἀντιπῶς ἐπὶ πρῶρας. — Νίκη στεφανηφόρος. — Κριεὺς κεφαλὴ, ἐπ' ἣς περιστέρεα. — Ἐλαφὸς ἱσταμένη, ἣς ἀνω Ν. ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς φάρτρα. — Λαμπὰς ἡμίμην. — Γυνὴ ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα στέφανον ἀνω δ' αὐτῆς Ν. — Τόγῃ ἱσταμένη. — Τρίπους ὠτίτης, παρ' ὧν Ν καὶ στήριξ ὀρθός. — Δίον ἱσταμένος καὶ ὁραδὼν λόγχην. — Σφαῖρα μετ' ἐπικαυημένης Νίκης. — Αἶας κλίνων τὰ γόνατα καὶ διαπεπαρωμένος ὑπὸ τοῦ εἴφους αὐτοῦ. Δύο Ν ἐντιστρέφον ὄντων καὶ γεγραμμένων ὀριζοντιῶς μεταξύ πτηνοῦ στρέφοντος τὴν κεφαλὴν καὶ βούς ἱσταμένου. — Συμβολικὴ νίκη μετὰ καμπύλης ἐχού-

χης αὐτοῦ ἢ τοῦ κτίσματος πεδαστοῦ Νικόπολις Ἰερὰ. Πλεῖστα ἐγκοίλα (ὕστερος) ἐπισσημαγμένους ἀντράχας. Αἰθίων κεράτιον παριστῶν δύο παῖδας, ὧν ὁ εἰς δάκνει τὸν βραχίονα τοῦ συμπαίκτητος· τοῦτο δὲ καὶ Ὁμήρον (Ἰλ. ψ. 87, 88) ἰστί· παρὰ δειγμα ζωηρόν τῆς ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων διαθείρας. ἔριδος τοῦ Πατρόκλου. — Εἰς σιδηροῦς μικρὸς δακτύλιος ἐν σχήματι αὐτοῦ : Τὸ σύμβολον τοῦτο, ὅπερ πρῶ-

την ἤδη φορὰν ἀνεφάρμεν ἔστι τῆς Νικοπόλεως. Ἐν σιδηροῦν σκεῦος ἐν εἰδεί κλειδὸς λίαν ἐντέλντο. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν Νικοπόλει ἀνεκδότων τούτων νομισμάτων πρώτην ἤδη φορὰν πραγματευόμενοι ὑποβάλλομεν ὑπὸ τὴν σύντονον μελέτην τῶν νομισματολόγων.

ΚΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἰερὲξ ἑλίου. Ἐπιμετρώμενος).

Η ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ.

Ἀπὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν τὸ δανικὸν ναυτικὸν ἀναλαμβάνει καὶ ἑκαστὸν ἔτος σπουδαίως ἐπιστημονικὰς διερευνήσεις ἐν Γροιλανδίᾳ. Οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ Βορρᾶ παρέχει εἰς τὸν γεωλόγον τοσούτου ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὅσον ἡ χώρα αὕτη τῶν πάγων, θέατρον τῶν μεγαλοπρεπεστέρων φαινομένων τῶν πάγων, ἀβνοτοὶ δὲ αἱ ὑπὸ τῶν θανῶν ἀξιωματικῶν συλλεγεῖσθαι παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου ζητήματος. Πρὸ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων εἰς τὴν τολμηροτέρων ἐξερευνητῶν τῆς πολιτικῆς ταύτης χώρας, ὁ κυβερνήτης Γέν-σεν, ἀνέχων εἰς τὸ δανικὸν βασιλικὸν ναυτικὸν, κατενόησε τὴν ἀνάγκην

1) Ὅρα ἡμετέραν ἀνέκδοτον περὶ Νικαπόλεως μελέτην ὑπὸ ἱστορικὴν, ἀρχαιολογικὴν καὶ νομισματολογικὴν ἔκδοσιν.

— 'Η Α. Μεγαλειότης δύναται νά ἦναι βεβαία περὶ τῆς ἀφροσύνης μου, ἀλλ' ἐάν ὁ βασιλεὺς ἴδῃ, ὅπως ἴδῃ ὅμως κατὰ τὴν νύκτα ταύτην καὶ δὲν εὖρῃ ὅμως;

— 'Ω! ὁ βασιλεὺς! εἶπεν ἡ βασιλισσα μελαγχολικῶς ἄμα καὶ ἐρωτικῶς. 'Αλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταρᾷ τὴν ἡσυχίαν του δι' ἐμέ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν!

· 'Η Μάρθα ἔτρεμε ἀντὶ τῆς βασιλίσσης.

— Αἱ προσωπίδες εἶναι ἀρκετὰ παχyla; ἡρώτησε τυχαίως ἡ Μάρθα.

— Ναί, υπέλαθεν ἡ Μαρία. 'Αντωνέττα γελῶσα, τὰ δὲ ὀφθαλμοὺς ἐρύτατα. Ὅχι μὰς ἐκλάθωσιν ὡς μικρὰς ἀνθοπώλιδας.

— 'ΑΣ ἰλπίσωμεν τοῦτο!

Μετ' οὐ πολὺ ἐφθασαν πρὸ τῶν κιγκλιδίων, μετ' ὀλίγον δὲ, ἐνῶ ἔκλειον ἐπιπτε ραγδαίοντῃ βροχῇ, εἰσέρχοντο εἰς τὴν δευτέραν αἴθυσαν τοῦ Palais Royal, ὅπου αὐτὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ ἐργαζομένην ὡς θεατρὸν διὰ παραστάσεις καὶ χοροὺς.

Αἱ δύο γυναῖκες περιεπιγμέναι ἐντὸς τῶν δομίων, προσωποποιήσαντο, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ χοροῦ, ἐνθα εὗρισκον τὸ πλῆθος ἀρκεσίμων, γελοιοποιῶν καὶ λοιπῶν.

Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τὸν τετράχορον, τὸ δὲ πλῆθος ἐκείνο ἐκίνητο τῇδε καίεσε ὡς ποικιλόχρους μάζα. 'Αρκεῖνός τις, κικυρώς, ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν, ἐξήτει νὰ παρασύρῃ ψευδομαχαρίαν τινὰ, ἥτις παρεμποιεῖται τὴν μεγάλαν κυρίαν. 'Ο 'Αρκεῖνός ἐπὶ τέλους εἶπε πρὸς αὐτὴν δραζόμενος αὐτῆς ἐκ τῆς ἀσφύς:

— 'Εμπρός! σὲ ἀπάγω, βασιλισσά μου!

Ἡ Μαρία 'Αντωνέττα ἀνεκίρτησεν, ἀλλ' ὁ ὄροθος οὗτος ἐθίγει αὐτὴν. Ἐγέλῃ ὡς μικρὸν παιδίον, ἐνῶ ἡ Μάρθα, τούνηντιον, ἔτρεμεν ἐκ φόβου ψευδίζουσα:

— 'Οποία ἀπερισκαψία!

Τὸ θορυβώδες ἐκεῖνο πλῆθος, οἱ ζωηροὶ χοροὶ, τὸ οἶκιον τῶν συνομιλιῶν, αἱ φωναὶ ζῶων, ἅς ἀπειμῶντο οἱ χορευταί, βεβαίως κατέβληγον τὴν βασιλισσαν! 'Επὶ γαίνεν ἐκεῖ ἐνθα ἦγεν αὐτὴν ἡ φωναία, ἐγγέλῃ ἐλευθέρως, ἡδύνατο ἐλευθέρως νὰ ἴδῃ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ὅπου ἐνῶτε εἰς ἐκστασιν περιῆγεν αὐτὴν, ὡς ὅταν παιδίον, μηδελίαν τοῦ κόσμου ἔχον πείραν, ἵσταται καὶ ἐξίσταται, ἐκπέμπον φωνὴν ἐκπλήξεως.

Αἱ βιβρίτοι προσηύκοντο γκαθότταν τινὰ, ὅτε πλῆσιον στήλης τινὸς τὰς δύο γυναῖκας ἐπλησίωσε προσωποποιήτορας, φέρων ψευδῆ ρίνα, καὶ ὅστις ἐρρίκως καὶ μὲ τόνον νεαπολιτικὸν εἶπεν:

— Προσκαλῶ τὴν μίαν τῶν δύο τούτων γυναικῶν εἰς τὴν γκαθότταν.

Δύο ξερὰ «εὐχρηστῶ» ἡκούσθησαν.

'Ο προσωποποιήτορας ἐπέμενεν.

— 'Εάν αἱ ὀρκίαι αὐταὶ γυναῖκες προὔτιμων τὸν τετράχορον, εἶμαι διατεθειμένος νὰ χορεύσω μετὰ μίξ ἐκ τῶν δύο.

— Ζητήσατε ἀλλοχοῦ, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Καὶ ὅμως, μικροῦλα μου, εἶπεν εἰς τὴν βασιλισσαν ἐμποδίζουσα αὐτὴ τὸν δρόμον.

'Εκυψε πρὸς τὴν προσωπίδα αὐτῆς.

Ἡ βασιλισσα ἐκ τῆς προσπελάσεως ταύτης ἐνόησεν ὅτι ὁ προσωποποιήτορας εἶχε πῖει.

— 'Αφῆσατέ μας, ἀπήντησεν ἡ 'Αντωνέττα μετὰ σοβαρότητος.

'Επειδὴ δὲ ὁ προσωποποιήτορας ἠθέλησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀσφὺν αὐτῆς, ἐκίνησεν ἀπάντησε διὰ ραπισματος. Τὸ ράπισμα ἦτο ἰσχυρότατον, διότι κατέπεσεν ἡ πρόσθετος ρίς τοῦ προσωποποιήτορου.

— Διάβολο! εἶπεν ἐκεῖνος ἀναλαμβάνων τὸν γαλλικὸν τόνον· ἀλλὰ ὅχι μοὶ τὸ πληρώσῃ ἀκριβῆ.

Πλήθος συνηθροίσθη περὶ αὐτόν.

— Νὰ μὲ ραπίσῃ ἐν μέσῳ τῶσαν χορευτῶν! ἀνέκραξεν ὁ ραπισθεὶς, νὰ ρίψῃ τὴν προσωπίδα μου! Ὅχι σὰς δεῖξω ἐγώ!

'Ο προσωποποιήτορας προσεκίλησεν ἀμέσως δύο ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους οὔτινες, ἀναγνωρίσαντες αὐτὸν ὡς πρῶτον σωμαίνον, ὑπεκλίθησαν.

— 'Ὁδηγήσατε τὰς δύο ταύτας γυναῖκας εἰς τὸν πλησίεστερον ἀστυνομικὸν σταθμὸν, διέταξεν αὐτοῖς καὶ κρατήσατε αὐτάς μέχρι τῆς αὔριου.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκβάλῃ τὰς προσωπίδας τῶν γυναικῶν.

— 'Αλλὰ, πρὶν ἀνχωρήσατε, ἐκβάλτε τὰς προσωπίδας σας.

Πλείστοι χορευταὶ παρενέβησαν ἐπιμόνως:

— 'Α! 'Α! κύριε, τὰς γυναῖκας δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλύψῃς! 'Οποῖος δῆποτε καὶ ἂν ᾗσαι, δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς τοῦτο.

— 'Η μία τούτων μὲ ἐράπισεν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν συλλάβω.

— Σύλλαβε αὐτάς, ἀπήντησεν ἑτερος προσωποποιήτορας, ἀλλὰ σε θακμάς εἰς τὸ ὥρσιον φύλον καὶ εἰς τὸ ἰσορροπῆτο.

'Ἐνῶ ὁ προσωποποιήτορας εἶδεν τὰς ἀναγκάλας ἀπαντήσεις εἰς τὰς περικυκλώσαντας αὐτόν, οἱ δὲ ὑπάλληλοι ἐξῆγον τῆς αἰθούσης τὰς δύο γυναῖκας, ὑποταρμύσας, ἡμιθικνεῖς ἐκ φόβου.

— Ποῦ μὰς ὀδηγεῖτε; ἡρώτησεν ἡ βασιλισσα.

— Εἰς τὸν πλησίεστερον ἀστυνομικὸν σταθμὸν.

— Σὺς δίδομεν ἐκατὸν σικυῖδα, ἐάν θελήσῃτε νὰ μὰς ἀφήσῃτε ἐλευθέρως.

— 'Αδύνατον, κυρίαι, εἶπεν ὁ εἰς τῶν δύο φυλάκων. Δύνασθε νὰ συνεννοηθῇτε μετὰ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Σατελέ. Καθῆκον μας εἶναι νὰ ἐκθέσωμεν τὰ καλέκστα εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Εἶναι πολὺ κακὸς, ἀπήντησεν ὁ ἑτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

'Ἡπὸ τοιαύτην συνοδείαν ἀφίκοντο μέχρι τῆς ὁδοῦ 'Αγίου 'Ονορέτου, ἐν τινι χαμηλῇ αἰθούσῃ, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατεγίνοντο παίζοντες χαρτία ἐπὶ κενῶν βαρελίων, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν κηρίων. 'Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Σατελέ, ὅστις ἴσως εὗρισκετο εἰς τὸν χορὸν τοῦ μελοδράματος, οἱ δύο φύλακες ὑπέβαλον τὴν ἐκθεσὶν των εἰς τὸν λοχίαν τῆς ὑπηρεσίας, ὅστις ἔθηκεν ὑπὸ ἐπιτήρησιν τὰς δύο γυναῖκας. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀπεσύρθησαν.

— 'Αποκαλύψοντε, διέταξεν ὁ λοχίας.

— 'Αδύνατον, ἀπήντησεν ἡ βασιλισσα!

— 'Γὰ ὀνόματά σας;

— Μάρθα καὶ Μαρία!

— Καθὼς λοιπὸν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, νόστιμον τοῦτο! Διὰ τὴν ἐρασίαν τὸν ἀξιωματικόν;

— Μὰς ὕβρισεν, υπέλαθεν ἡ βασιλισσα. 'Αλλως τε, ἦτο μεθυσμένος.

— 'Οφείλω νὰ σὰς κρατήσω ἐδῶ.

— 'Οφείλετε νὰ μὰς ἀφήσῃτε ἐλευθέρως, ἀνέκραξεν ἡ βασιλισσα.

— Νομίζετε ὅτι τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ;

— Εἶμαι βεβαία. Σὺς παρακαλῶ μόνον νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐπὶ τινι λεπτῇ μόνῃ.

— 'Α! 'Α! Μόνη! ἀνέκραξαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας, γελῶντες μετὰ πονηρίας.

— Πολὺ καλῶς, ἀπήντησεν ὁ λοχίας, ταραχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπαγωγῆς φωνῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΑΗΣ.

ΣΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.